

Butlletí del Centre Gremial de Granollers

En quines construccions s'ha d'emprar el suro?

Moltes son les consultes i preguntes que s'ens han dirigit sobre aquesta qüestió.

Abans, quan els efectes de la crisi no es feien sentir en cap de les manifestacions de la indústria, hauria estat endebades el dirigir la pregunta, que figura com a capçalera d'aquest article, però enguany, la crisi, fa que moltes indústries no es puguin desenvolupar i aconseguir l'èxit necessari, i, com a conseqüència, porten una vida precària, que les obliga demanar la protecció oficial.

Entre aquestes indústries que no poden enguanyurar i assolir el nombre necessari de comandes i vendes, per a pòguer desenvolupar-se, es troba la del suro, que en els darrers temps ha sofert fortes commocions produïdes per la crisi.

Això ha fet que es tingués que dirigir en prec, al Govern, en demanda de protecció per a no quedar, la dita indústria del suro, embolcallada pels efectes de la crisi.

El Govern deixa sentir la seva protecció en diverses formes, i, en aquesta de que tractem, ha cregut que el millor sistema era obligar a altres indústries a utilitzar el suro, pel qual motiu hem cregut convenient transcriure la darrera legislació del Govern de la República sobre la matèria.

Aquesta legislació es compon del D. del 9 de novembre del 1933, publicat a la Gasetta de l'11 de novembre del dit Any, que fixa en quines construccions s'ha d'emprar el suro, i el Reglament que desenvolupa, el dit D., aprovat per O. del 19 de febrer

del 1934, publicada a la Gasetta del 20 de març del mateix any, els quals com hem dit figuren transcrits a continuació, en la part més interessant.

D. 9 noviembre del 1933:

«Artículo primero: En la construcción de edificios total o parcialmente pagados, subvencionados o avalados con fondos públicos, sean del Estado de la Provincia o del Municipio, corporaciones oficiales o empresas concesionarias de servicios públicos y destinados a vivienda, enseñanza, acuartelamiento, hospitalización, laboratorios de análisis y almacenamiento de substancias alimenticias, medicamentosas o análogas se empleará el corcho aglomerado sin aglutinante, en la proporción y medida que técnicamente corresponda en cada caso con arreglo a la índole de la obra de que se trate, y siempre que no se justifique que el empleo de éste material representa aumento del precio de la construcción respecto del de otros con que pudiera substituirse.

Artículo segundo. — Los directores facultativos de las obras a que se refiere el artículo anterior certificarán, bajo su responsabilidad, a la terminación de ellas, atestiguando el cumplimiento de los preceptuado en este decreto, no solo en cuanto al empleo del corcho en la proporción conveniente, sino respecto de que tal material reúne en punto a coeficientes de inductibilidad térmica y de resistencia a la disgregación las condiciones universalmente admitidas.